

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a dr. Legény Péter ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Szakál Róbert ügyvéd által képviselt **alperes** ellen jó hírnév megsértése iránt indított perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2009. szeptember 28. napján meghozott 13.G.40.063/2009/7. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000,- (Harmincezer) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 60.000,- (Hatvanezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket, viselje továbbá a fellebbezéssel felmerült költségeit.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000,- forint ügyvédi munkadíjból álló perköltséget, az államnak pedig 81.000,- forint illetéket.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a felperes főtevékenysége utazásszervezés, ennek körében különböző prospektusokat, kiadványokat jelentet meg és internetes honlapot is üzemeltet. A felperes a "A" Hotelről a „B” elnevezésű katalógusában, valamint a honlapján azt állította, hogy a szállodához beltéri jakuzzi és törökfürdő is tartozik. Ez az állítás azonban nem felelt meg a valóságnak. A felperes ezeket a téves adatokat az említett szálloda honlapjáról vette át. A felperes honlapján 2007-ben ez a téves tájékoztatás volt megtalálható. A szálloda internetes oldala 2007 májusáig tartalmazta a téves információkat, ekkor azonban onnan azt eltávolították.

A felperes az internetes oldalán, illetve az említett prospektusában a téves adatokat azt követően sem helyesbítette, hogy a valóságról pontos tudomást szerzett.

Megállapította a bíróság, hogy a Gazdasági Versenyhivatal határozata szerint az alperesi vállalkozás a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított, amikor a "A" Hotelről katalógusában és honlapján azt állította, hogy abban beltéri jakuzzi és törökfürdő található.

A GVH 2008. augusztus 29-én „Se jakuzzi, se törökfürdő” címmel hivatalos közleményt hozott nyilvánosságra, mely az alábbiakat tartalmazta: „megtévesztette a fogyasztókat a felperes - állapította meg a Gazdasági Versenyhivatal (GVH). Az utazásszervező bírságot nem kapott, mert nagyszámú ajánlata közül csak egy bizonyult megtévesztőnek. A felperes „B” című katalógusában az „A” Hotelről a következő tájékoztatást adta: a vendégek kikapcsolódását a felnőtt és gyermek úszómedence, a beltéri jakuzzi, törökfürdő, fitness-terem, aromaterápia, teniszpálya segíti.” A GVH vizsgálata feltárta, hogy a szálloda honlapja 2007 májusáig tévesen tartalmazta a felszereltség részeként a jakuzzit és a törökfürdőt. A versenyhatóság szerint az a körülmény, hogy az „C” jogsértő tájékoztatása a hotel honlapján alapult, nem mentesíti a vállalkozást a versenyjogi felelősség alól. Az „C” katalógusában ugyanis azt követően is szerepelt a megtévesztő állítás, miután a vállalkozás megismerte a valós helyzetet. A jogsértés megállapításán túlmenően a GVH bírságot nem szabott ki, mivel az „C” ellen korábban egyszer folyt eljárás, ráadásul a társaság nagy számú ajánlatából csak egy bizonyult megtévesztőnek.”

Az ítéleti tényállás szerint az alperes egyik fő tevékenysége gazdasági napilap kiadása. A „D” című napilap mellett www....hu <<http://www....hu>> címen internetes oldalt is üzemeltet, az internetes oldalán 2008. augusztus 29-én cikket jelentetett meg, amelyben a „Hogyan vágta át utasait a felperes ? Se törökfürdő, se jakuzzi - nem bírságolt a GVH” kitélt követően az alperes a Versenyhivatal közleményének szövegét közölte.

A bíróság ítélete jogi indokolásában kiemelte, hogy a releváns tényállást a felek egyezően adták elő, csupán annak jogi megítélésében kellett állást foglalni.

A Ptk. 78.§. (1) és (2) bekezdés alkalmazása körében a bíróság kiemelte, hogy való tényállítás személyiségvédelmet nem alapoz meg. Vélemény, bírálat vagy értékítélet a jó hírnév megsértésére akkor sem alkalmas, ha téves.

A bíróság azt állapította meg, hogy az alperes kizárólag tényeket közölt, a tények pedig a valóságnak megfeleltek. A szállodában jakuzzi és törökfürdő nem állt rendelkezésre, ténykérdés volt a GVH döntése is, a Versenyhivatal közleményét pedig az alperes szöveghűen, torzításmentesen vette át és közölte. E tekintetben csupán a címétől tért el részben, amikor nem a Versenyhivatal által használt megtévesztette, hanem az átvágta kifejezést használta. Ezen egyetlen szó tekintetében tér el az alperes cikke a GVH kommunikétól.

Ezzel kapcsolatosan a bíróság kifejtette, hogy az átvágás kifejezés kevésbé igényes, azonban a szabadabb nyelvhasználatú internetes közegben a használata nem tekinthető feltétlenül jogsértőnek. A kifejezés az átlagosat meghaladó érzelmi tartalmat hordoz, a mai nyelvhasználatban az átvágás kifejezés már nem feltétlenül jelent szándékos magatartást, nem tekinthető nagy fokban személyeskedőnek és indokolatlanul sértőnek sem.

Mindemellett a bíróság álláspontja szerint a felperes nagy fokban gondatlanul járt el, mégpedig oly mértékben, ami már a szándékosság határát súrolta, hiszen ellenőrzés nélkül valónak fogadta el a szállodai honlap tartalmát, mégpedig a tevékenységével kapcsolatos lényeges szempontok és adatok tekintetében. Amikor a felperes annak ellenére pontosítás, helyesbítés nélkül szerepeltette az adatokat, hogy tudomást szerzett az adatok nem tényszerű voltáról, a felperes kétséget nem hagyó módon már szándékos magatartást tanúsított. Így az átvágás kifejezés használatának indokoltsága tekintetében nem merülhet fel kifogás.

A felperest esetlegesen ért érdeksérelem semmivel sem lett nagyobb, mint abban az esetben lett volna, ha a megtévesztés kifejezést vette volna át az alperes. Az alperes tehát jogszerűen járt el, valótlan, sértő tény a felperesről nem állított, a tényeket hamis színben sem tüntette fel, így a felperesi kereset jogalapjában nem megalapozott.

A felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és az alperes 1.000.000,- forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését kérte.

Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen és tévesen állapította meg, hogy a felperes az internetes oldalán nem helyesbítette a téves adatokat tartalmazó közleményét. Utalt arra, hogy a GVH határozata és közleménye is csak a katalógus vonatkozásában tett a helyesbítés elmaradásával kapcsolatos megállapítást. A katalógus nyilvánvalóan nem volt már visszarendelhető és helyesbíthető, ugyanakkor az internetes oldal módosításával a felperes megtette az elvárható intézkedéseket.

Fenntartotta azon álláspontját, hogy az átvágás kifejezés szándékos, tudatos megtévesztést jelent, míg a versenyjogban használatos megtévesztés törvényben meghatározott fogalma ettől eltér, minden valótlan információ átadását megtévesztésre alkalmas magatartásnak tekint, függetlenül attól, hogy a tévedésbe ejtő tudatában van-e az információ valótlanságának. A nem szándékos tévedésbe ejtés esetére az átvágás kifejezés használata még akkor is a valóság hamis színben való feltüntetése lenne, ha az nem feltétlenül jelent szándékos magatartást.

Kifogásolta, hogy a bíróság a GVH határozatával ellentétesen a szándékosság határát súroló gondatlanságnak minősítette a felperes magatartását, holott a szálloda honlapja alapján készültek a tájékoztatók.

A felperes álláspontja szerint akaratlan megtévesztés létezik, ugyanakkor akaratlan átvágás fogalmilag kizárt. Nem nevezhető átvágásnak az, ha maga a tévedésbe ejtő is tévedésben van.

Támadta a fellebbezés a perköltségre irányuló megállapításokat, utalva arra, hogy a bírói gyakorlat értelmében (EBH 1999.94.) a személyiségvédelmi perben több polgári jogi igény együttes érvényesítésekor a kártérítési követelés szolgál az eljárási illeték alapjául, a meg nem határozható perérték akkor vehető csak figyelembe, ha az így számított érték meghaladja a kártérítési követelést. Tévesen tekintette tehát a megállapítási és a kártérítési keresetet az elsőfokú bíróság egymástól független kereseti kérelemnek, így tévesen állapított meg 21.000,- forint illetéket. Emellett tévesen alkalmazta a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3.§.(2) bekezdés a./ pontjában foglaltakat, amikor a pertárgyérték 5 %-a helyett 6 %-ában, azaz 60.000,- forintban határozta meg a fizetendő ügyvédi munkadíj összegét.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint érdemben nem megalapozott.

A megyei bíróság a per eldöntéséhez szükséges körben lefolytatta a bizonyítást, ennek során maradéktalanul feltárta a releváns tényeket. Annak megállapítását, hogy a felperes az internetes honlapján a tévedés felismerését követően nem helyesbítette az adatokat - ahogy a fellebbezés rámutatott - a peradatok nem támasztják alá, így azt az ítélet tábla az elsőfokú ítélet indoklásából mellőzte, ugyanakkor megállapította, hogy a tényállás egyéb

vonatkozásban a peranyag okszerű mérlegelésén alapul, helytálló, s az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntésével is - az alábbi kiegészítéssel - egyetértett.

A felperes keresetét arra alapította, hogy az alperes a GVH közleményét a „Hogyan vágta át utasait az felperes neve?” címmel közölte, ezzel megsértette a felperes jó hírnevét.

A perben tehát vizsgálni kellett, hogy a felperes által kifogásolt „átvágta” kifejezés használata a felperest sértő, valótlan tény állításának, vagy való tény hamis színben való feltűntetésének minősül-e.

Ennek megítélése során a vitatott kifejezés és a GVH közlemény által használt „megtévesztette” kifejezés tartalmi-jelentésbeli azonossága, illetve különbözősége vizsgálatára, másrészt az alperes által közölt cikk teljességének - nem egy kiragadott részletének - értékelésére van szükség.

A felperes álláspontjával szemben nem a versenyjogi értelmezés útján, hanem a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint (ahogy a honlap olvasója a közzétett cikket érthette) kell állást foglalni abban, hogy a két kifejezés, ebből adódóan a GVH közleménye és az alperes cikke mennyiben bír eltérő jelentéstartalommal. Ezen értelmezés mellett pedig megállapítható, hogy mindkét kifejezés önmagában szándékos magatartás útján megnyilvánuló tévedésbe ejtést fejez ki, legfeljebb stiláris eltérés van köztük.

A teljes cikk szövege alapján ugyanakkor mindenki számára nyilvánvaló a közlemény tartalma, ez pedig egyezik a GVH közleményével: pontosan és részletesen meghatározza a GVH által kifogásolt magatartás mibenlétét, a Versenyhivatal ezzel kapcsolatos jogi álláspontját, az alkalmazott szankciót és ennek indokait.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az alperes a cikkében a GVH közleményével azonos tartalommal tájékoztatta az olvasókat, ennek során a felperesről sértő, valótlan tény nem állított, való tény hamis színben nem tüntetett fel. A kifejtettre figyelemmel az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntése megalapozott.

A fellebbezés a perköltségviselésre irányuló rendelkezéseket is alaptalanul támadta.

A felperes keresetében mind a jogsértés megtörténtének megállapítása (Ptk. 84. §. (1) bekezdés a.) pont), mind pedig az alperes kártérítésre kötelezése (Ptk. 84. §. (1) bekezdés e.) pont) iránti igényét érvényesítette.

Az ítéletábra megítélése szerint ezen kereseti kérelmek valóságos tárgyi keresethalmazatot alkotnak, önállóan is érvényesíthetőek.

Az Illetéktörvény 40. §. (1) bekezdése értelmében, ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényét vagy több jogviszonyból eredő igényeit érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. A kifejtettre figyelemmel az ítéletábra nem osztja az EBH 1999.94. számú eseti döntésben közzétett, a fentiekkel ellentétes jogi álláspontot.

A fentiek és az Illetéktörvény 39. §. (1) bekezdése, valamint a 39. §. (3) bekezdés c.) pontja alapján az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg a felperes által viselendő kereseti illeték összegét 81.000,-Ft-ban.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 4/A §. (1) bekezdése szerint az ügyvédi díj 3. §-ában meghatározott összege a

tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét nem tartalmazza; azt a díj összegén, mint adóalapon felül kell felszámítani.

Ezen rendelkezés figyelembevételével megállapítható, hogy a megyei bíróság a fellebbezéssel ellentétben az elsőfokú ügyvédi munkadíjat nem a rendelet 3. §. (2) bekezdés a.) pontjában meghatározott mértéket meghaladó összegben állapította meg, csupán figyelemmel volt a 4/A §. (1) bekezdésének rendelkezésére.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján a megyei bíróság ítéletét helybenhagyta, az eredménytelenül fellebbező felperest pedig a Pp. 78. §. (1) bekezdése alapján kötelezte a 32/2003. (VIII.222.) IM rendelet 3. §. (5) bekezdésében foglaltak szerint az elsőfokú ügyvédi munkadíj felét kitevő másodfokú perköltség alperes javára, továbbá a feljegyzett fellebbezési illeték állam javára való megfizetésére. Utóbbi összege tekintetében a másodfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy a felperes fellebbezésében - szemben a keresetében foglaltakkal - csupán a Ptk. 84. §. (1) bekezdés e.) pontjában foglalt igényét érvényesítette.

Győr, 2010. október 27. napján

Dr. Zámbó Tamás sk.	Dr. Maurer Ádám sk.	Menyhárdné dr. Sarmon Hedvig sk
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: